

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: GŽ.352/03
Brčko, 13.02.2004. godine

UIME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od predsjednika suda Kaurinović Damjana, kao predsjednika vijeća, te sudija Tešić Dragane i Jusufović Mirze, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. Z. iz B., zastupanog po punomoćniku B. P., advoktu iz T., protiv tužene M. Dž. iz B, zastupane po punomoćniku M. M., advokatu iz B., radi poništenja sudskog poravnanja, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj P.659/02-I od 8.10.2003. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 13.02.2004. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužitelja M. Z. iz B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P.659/02-I od 8.10.2003. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio da se poništi sudsko poravnanje zaključeno između tužitelja i tužene u predmetu Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH, broj P.216/99-I, na glavnoj raspravi održanoj dana 20.11.2002. godine, te da se tužena obaveže na naknadu troškova parničnog postupka. Istom presudom tužitelj je obavezan da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 750 KM, u roku od 15 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv ove presude tužitelj je blagovremeno izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači i tužbenom zahtjevu tužitelja udovolji ili da se ista presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Nakon što je pobijanu prsudu ispitaio u granicama određenim članom 292 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH ("Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH", broj 5/00, 1/01 i 6/02) ovaj sud je odlučio kao u izreci, a iz slijedećih razloga:

Prije svega valja istaći da tužitelj u žalbi neosnovano ukazuje da je pobijana presuda donesena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz člana 284 stav 2 tačka 12 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH. Naime, po navodima žalbe postoji protivrječnost o odlučnim činjenicama između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima datim u postupku i samih isprava ili zapisnika. Ovaj sud nalazi da

istaknuta protivrječnost ne stoji jer neprihvatanje od prvostepenog suda činjenica koje je tužitelj naveo u iskazu kao stranka, a zatim i činjenica konstatovanih u nalazu i mišljenju vještaka kao odlučnih činjenica koje ukazuju na osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja, po mišljenju ovoga suda, pitanje je ocjene provedenih dokaza, i nije protivrječnost koju tužitelj u žalbi ističe.

Tužitelj u ovom sporu traži poništenje poravnanja koje je zaključio sa tuženom u postupku Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P.216/99-I, a koji se vodio po tužbi M. Dž. iz B. protiv M. Z. iz B., radi namirenja nužnog nasljednog dijela tužiteljice i to zbog toga što je poravnanje zaključio u zabludi koja se odnosi na predmet poravnanja. Naime, po tvrdnji tužitelja u poravnanju je kao predmet navedena površina od 4.000 m² k.č.br. 525/1 k.o. G. Z., a to nije bila volja tužitelja, jer je punomoćnika ovlastio da tuženom za zaključenje poravnanja ponudi dio ove parcele u površini od 2.000 m², saglasno skici vještaka geometra. Iako je poravnanje u kome je navedena površina od 4.000 m² ove parcele lično potpisao, zbog oštećenja sluha nije čuo da se u poravnanje unosi drugačija površina od one za koju je dao saglasnost, pa je bio u zabludi u pogledu površine k.č.br.525/1 u k.o. G. Z. koja se poravnanjem ustupa M. Dž.

Kako je po prihvaćenom stanovištu poravnanje, po svojoj pravnoj prirodi ugovor parničnih stranaka, to se isto može pobijati tužbom iz razloga nedostatka volje, međutim, u ovom sporu da bi zahtjev tužitelja za poništenje poravnanja bio osnovan tužitelj je bio dužan dokazati da je poravnanje zaključio u opravdanoj zabludi, u odnosu na predmet poravnanja.

Utvrđujući opravdanost zablude prvostepeni sud je po ocjeni ovoga suda potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje i za odluku kojom odbija tužbeni zahtjev tužitelja dao je valjane razloge o odlučnim činjenicama, koje prihvata i ovaj sud. Zaključak prvostepenog suda da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan ne dovodi se u sumnju ni navodima žalbe tužitelja obzirom na nesporne činjenice da je tužitelj u postupku P.216/99-I na ročištu na kome je zaključeno poravnanje bio prisutan, da nije svojim ponašanjem na ročištu manifestovao da ne može ostvariti komunikaciju u postupku jer ne čuje o čemu se razgovara, niti je upozorio sudiju pred kojim je poravnanje zaključeno, da ima problema sa sluhom, odnosno da loše čuje zbog neodgovarajućeg slušnog aparata. Tužitelj na ročištu nije tražio da sam pročita tekst poravnanja prije potpisivanja, a to je mogao tražiti ukoliko nije čuo o čemu se razgovaralo prije unošenja poravnanja na zapisnik, odnosno ukoliko nije čuo šta se unosi kao predmet poravnanja na zapisnik. Naprotiv, poravnanje je lično potpisao, nakon što je sudija pred kojim je poravnanje zaključeno sporazum stranaka unio na zapisnik, a zatim pročitao zapisnik o poravnanju, kako to nalažu odredbe člana 303 Federalnog Zakona o parničnom postupku. Stoga i ovaj sud nalazi da zabluda na koju tužitelj ukazuje u tužbi i prvostepenom postupku nije bila opravdana, pa je pravilan zaključak prvostepenog suda da je zahtjev za poništenje poravnanja neosnovan.

Žalbeni prigovor pogrešne primjene materijalnog prava žalitelj je usmjerio isključivo na razmatranje je su li sudsko poravnanje i sudska nagodba isti pojmovi, odnosno da li je dozvoljeno njihovo terminološko izjednačavanje. Po ocjeni ovoga suda isticanje od tužitelja da nije moguće zaključiti sudsko poravnanje ako odredbe Zakona o parničnom postupku koji se primjenjuje u konkretnom sporu propisuju mogućnost zaključenja sudske nagodbe ne ukazuje na osnovanost ovog žalbenog prigovora, jer pogrešna primjena materijalnog

prava postoji ako je sud neku odredbu materijalnog prava pogrešno primijenio ili ako nije primijenio odredbu materijalnog prava koju je u konkretnom odnosu trebalo primijeniti, a mogućnost zaključenja sudskog poravnanja odnosno sudske nagodbe je regulisana odredbama procesnog zakona, dakle, radi se o primjeni procesnog a ne materijalnog prava. Osim toga za ovaj sud nema dvojbe da termini sudsko poravnanje i sudska nagodba označavaju isti pravni institut.

Sa navedenih razloga valjalo je odlučiti kao u izreci, a na osnovu odredbe člana 295 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Damjan Kaurinović